

BÉKEHARANG

✦ HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES LAP ✦
ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR

Bocsásd meg, — miképen mi is megbocsájtunk

Mt. 6/12

Az átlagember nincs is tudatában annak, hogy milyen fontos számára a bűnbocsánat, amelyért Istenhez esedezik. Sok ember számára pedig egyáltalán nem is látszik fontosnak vagy időszerűnek. Ugy gondolják, hogy majd elnyerik azt, ha Isten elé kerülnek — haláluk után. Ma éppen ennek a tarthatatlanságára szeretnék rámutatni. Jézus tanította, hogy így imádkozunk: »És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek.« Ez tehát a mindennapi könyörgésünk. A bűnbocsánat elnyerése igenis fontos és mindenkinek szabad és kell tudnia azt, hogy bűnei megbocsátattak. Próbáljuk meg feltenni a kérdést: »Bizonyos vagyok-e most, ebben a pillanatban, hogy bűncímet a jó Isten megbocsátotta?« Tehát nem úgy, hogy majd egykor, bizonytalan időben megbocsátani fogja, hanem hogy most megbocsátotta.

Jézus úgy tanította a kérést, hogy most, a jelenben várjuk annak a meghallgatását és nem a bizonytalan jövőben. Ezt azért tette, mert ismerte a mi szívünket, lelkünket és tudta, hogy életünk csak akkor ér valamit, ha azt lelkileg kiegyensúlyozva, Istennel megbékülve élhetjük. Mutatja még e tanítás azt is, hogy tudatos, világos és rendezett viszonyoknak kell és szabad fennállania Isten és ember között. De hogyan lehessen ez, ha az ember nem is veszi figyelembe Isten akaratát? Vagy talán merjük mondani, hogy a legtöbb ember cselekedetei Isten akaratával összhangban vannak? Ellenkezőleg, úgy látjuk, hogy az emberek beszélnek és cselekszenek teljesen szabadon, mitsem törődve azzal, hogy Isten mit szól hozzá.

Ne csodálkozzunk tehát a mai ember idegességén. Nem is lehet más, mint ideges. Csoda csak az, ha nem ideges. Igaz, hogy ezer okot tudunk felhozni mentségükre. A közállapotok, a bizonytalan jövő, de különösen a sivár jelen, mind alkalmasabbak arra, hogy az embert idegessé tegye. Jól ügyeljünk azonban arra, hogy ezek mindenkire nézve egyformán fájdalmasak, de azért mégsem hatnak egyformán mindenkire. Egyesek idegesek lesznek és az élet szinte elviselhetetlenné lesz számukra, mások nyugod-

tak maradnak, mert tudják, hogy semmi sem történik, még napjainkban sem, Isten tudta nélkül, vagy az Ő akarata ellenére.

Az az ember, aki bizonyos bűnei bocsánata felől, aki tudja, hogy viszonya Istennel rendben van, aki tudja, hogy Isten az ő szerető, gondviselő édes Atyja, az nem lesz minden apró-cseprő eseménytől ideges, elégedetlen vagy elkeseredett. Az tudja, hogy bátran Istenre bízhatja azt, amit ő maga meg nem változtathat.

A bűnbocsánat azonban magával hoz még egy igen fontos körülményt. Jézus azt tanítja, hogy Istentől azzal a feltétellel kérjünk bocsánatot, hogy mi is megbocsájtunk a mi ellenünk vétkezőknek. Ennek értéke és hatása felbecsülhetetlen a mindennapi életben. Mennyi ellenségeskedés, mennyi meddő harc, mennyi életet emésztő idegesség van az emberek között. Sokszor még testvér és testvér között is. De Jézus akarata az, hogy mi egymásnak mindennap megbocsássunk. Az egymás közt keletkező ügyeket naponkint rendezzük és ne akarjunk hosszú időn át egymásra haragudni, egymás életét elkeseríteni. A családi, de a társadalmi élet is egészen megváltozik ott, ahol Jézus eme gondolatát megvalósítják. Azt az erőt, amelyet felhasználtunk az állandó egymás elleni harcra, most már egymás szolgálatában és érdekében használjuk fel. Felebarátunk, testvérünk előmenetele, békessége a mi szívünk ügye is lesz és semmi körülmények között sem fogunk többé, akár szóban, akár cselekedetben valamit, valaki ellen tenni.

Mi kérünk Istentől bocsánatot, mert szükségünk van rá. Bocsánat nélkül nem tudunk harmónikus életet élni. De ha ezt igazán el akarjuk nyerni, akkor felebarátunknak is meg kell bocsájtanunk, vele is békességben kell élnünk, minden ügyünket vele is rendeznünk kell. Ha ezt nem akarjuk, erre hajlandók nem vagyunk, ne áltassuk magunkat azzal, hogy mi Istennel rendben vagyunk. Jézus megmondta előre és mi is így imádkozunk: »Miképpen mi is megbocsájtunk...« Gondoljuk meg jól e feltételt. Nem ennek elhanyagolása-e életünk hiába-
valóságának és szomorúságának egyik oka? Nem éppen ez okozza-e idegességünket, türelmetlen-

ségünket, örömtelenségünket? Nem ezért nem tudunk-e reménykedni a jövőben sem, úgy, hogy életünk céltalannak látszik?

Nézzünk a szemébe a valóságnak. Szerezzünk magunknak bizonyosságot bűneink bocsánatáról, minden áron. De ne felejtjük el, hogy amit magunknak kívánunk: Lelki nyugalmat, Istennel való harmóniát, csak úgy nyerhetjük el, ha a felebarátunkkal is rendbe hozunk mindent, neki is megbocsátunk. Aki ezt megcselekedte, az még soha sem bánta meg, mert békeség, öröm és reménység költöztek szívébe, házába...

T.

Boldog vagy?

Boldog ember az.

Zsolt. 1. 1.

Engedd meg, hogy megkérdezhesselek: Boldog vagy? — Lehet, hogy e pillanatban azt mondd: — Igen. Boldog vagyok. — Talán valamely terved sikerült, vagy szeretet vesz körül, vagy egészséges vagy és emberileg szólva: nem hiányzik semmi ahhoz, hogy boldog légy. De mondd csak, ha e pillanatban az vagy, az lesz-e holnap? Vagy egy hét múlva? Hogyan biztosíthatod azt a valamit, ami most a boldogságod alapját képezi? Ne erőlködj a felelettel. Megmondom hogyan: sehoggy. Ha talán gazdagságodban bízol, homokra építesz. Hányan vannak, kik éjszakánként a boldogtalanság álmatlanságában hánykolódnak, pedig gazdagok voltak. Erőd tesz boldoggá? Hiába »duzzadsz« az erőtől, az egészségtől, az idő fűrésze, melynek fogai csekély percekből vannak — elfürészeli és te kidőlsz. Az emberek, kiknek becsülése és szeretete oly boldoggá tesz, — szintén elhervadnak mellőled, mert az élet olyan, mint a fű, mint a mezőnek virága, amely ma van, de holnapra elhervad. Ha ezekre gondolsz, akkor lehetetlen, hogy örömdbe üroem ne csöppenjen.

Vagy őszinte vagy és becsületesen bevallod, hogy bizony a te életed nem a boldogság fészke. A te életedben nem a boldogság, a béke, az öröm honol. Hát mi? Talán kenyérgond, betegség, nyomorúság, családi bajok és a bűn? Valamely, régen a lelkiismeretedre akasztott teher alatt nyögsz, vagy a jelen bűneid torzítják keserűre arcodat? Vagy mind a kettő? És ezek, valamint a jövő szomorú és reménytelen kilátásai éppen elég válaszfal közted és a boldogság között.

De figyelj csak ide. A boldogság hona nincs elzárva előled. Bármilyen nyomorultnak, szegénynek, elesettnek, megvetettnek érzed magad, bármennyire is azt gondolod, hogy talán egy könnyelmű fiatalisággal, egy bűnnel, egy szerencsétlen családi helyzettel annyira guzsba kötötted magad, hogy a béke országába és a lelkinyugalom csendes révébe nem juthatsz, mégis van

reménységed e boldog ország lakójának lenni. Persze nem magad juthatsz oda. Hanem azért jött az embernek fia, hogy megkeresse és megtalálja azt, ami elveszett. Erted jött Jézus. Erted, akit megvetnek, csufolnak, aki másnak talán terhe, szégyene vagy. Ő veled akar találkozni. Szeretettel kérlek, ne térj ki e találkozás elől. Ne mosolyogj, ne leggyints lemondólag, hanem legalább egyszer hallgasd meg szeretetteljes szavát és majd meglátod, hogy igazi, soha el nem múló boldogsággal ajándékoz meg. Ő maga mondja, hogy aki Ő rá épít, az nem homokra, hanem sziklára építi a boldogság házat a maga számára.

Boldog ember az, aki az igazak útján jár. Így szól az első zsoltár első verse. Én vagyok az Ut, az Igazság — mondja Jézus. Az igazak útja az Ő útja. Jöjj az Ő útján, az igazak, az Igazság útján. Annyi uton jártál már, a bánat, a bűn, a kételkedés, a csalódás útján. Oh próbáld meg ezt is. Jézus útját.

I. j.

A megtértek várják az Ő Fiát az égből

Dr Nuelsen János püspök konferenciái beszéde.
Elmondta: 1936. február 23-án
Novi Sadon. (Jugoszlávia.)

(I. Thess. 1, 9-10.)

Pál apostol többek között azt írja: Nemcsak Macedóniában, hanem minden helyen hire terjedt a ti Istenbe vetett hiteteknek. — Azután tovább folytatva, ezt mondja: Miként történtek meg, hogy az igaz Istennek szolgáljatok és várjátok az Ő Fiát az égből. Ezekben a szavakban három időszakot említ. Multat, jelent és jövőt. Az, ami 100 vagy 200 évvel ezelőtt történt, az a multté. Az, ami most történik, az a jelen. Mi, emberek, csak a jelen pillanat fölött rendelkezünk. Ami öt perccel ezelőtt történt, azt már nem változtathatjuk meg. De a jövőt sem irányíthatjuk kedvünk szerint, ebben játszódik le azonban minden, ami látható. Szent igénk tisztán kiemeli ezt a három időszakot, **megtért, szolgáljat, várakozás.** Mit jelent ez ma reánk nézve? Az apostol figyelmezteti a thessalonikabelieket arra, hogy többnyire pogányok voltak, különböző istenekben hittek. Az Ő életük nem volt a legtisztább. Részegség, paráznaság, hazugság, bálványimádás, stb. valamikor nem volt előttük bűn, mert még a bűn fogalmát sem ismerték, most pedig megtértek. A néma bálványoktól elfordultak, mivel hitük szerint ezek az istenek nem voltak erkölcsösek, belátták, hogy az a régi élet nem ér semmit. Voltak azonban olyanok is közöttük, akik ugyan nem imádtak bálványokat, nem is éltek nyilvános bűnökben, azonban az élő Istennel szemben közömbösek

voltak. Így van ez most is. Jártam én már Kinában, Észak-Afrikában, a pogányok közt. Ami a bűnözést illeti, ott mások a viszonyok, de sok tekintetben nem nagy a különbség. Ha ma azt kérdelem hallgatóimtól, vajjon itt, Európában, vagy odaát Amerikában mindazok keresztények-e, akik azoknak vallják magukat, azt fogják mondani: — **nem.** Hisz sokan ép oly közömbösek. Istennel és az ő Igéjével szemben, mint azok a tudatlan pogányok. Sokan csupán szenvedélyeiktől vezetetik magukat. Harag, rágalom, kevélység és az önzés hatja át egész életünket. És ezen nem változtat semmit az, hogy az illető ebben vagy abban az egyházban megkeresztelkedett. Mi egész bátran mondhatjuk, hogy pogányok között élünk, akik igen alacsony eszközökkel dolgoznak felebarátaik ellen. Azért ma is időszzerű a próféták hívása a megtérésre. Ez a felszólítás még ma is előttünk van. Azért kell, hogy állandóan elhangozzék a szószékekről keresztelők János szava: »Térjete meg, mert elközelített a mennyeknek országa.« Látjuk mi is, hogy hány ember teszi bűnei által tönkre önmagát. A thessalonikai keresztények ezt belátták és megtértek és ez új irányt adott az életüknek. A tékozló fiu története is ezt mutatja. Látjuk benne a bűn borzasztó voltát, de látjuk a megtérés nagyszerű gyümölcsét is. Az elveszett fiu mindent elvesztett. Még moslékot sem adtak neki. Amikor eszébe jutott az atyai ház, azt kérdi önmagától: mit szól majd az atyám? De azért mégis visszatért. És nem hiába. Bűnbocsánatot és fiúságot nyert. Így nyertek megtérés által kegyelmet a ninivebeliek is. Az izraeliták életében számtalanszor ismétlődött az isteni kegyelem a megtérés után. Vannak mások is, mint pl. Pál apostol, aki teljes akarattal szolgálta az Istent, azonban egy nap mégis arra a tudatra ébredt, hogy az egész csak vak fanatizmus, ő csupán egy egyházért küzdött, de nem tért meg. Nála a megtérés abban állt, hogy Krisztustól kérde: — Mit kell, hogy cselekedjem? Azért a jó egyháztagok számára is fontos a megtérés, mint ahogy Pál apostolnál is fontos volt. A megtérés utáni változás észrevehető. Maga a megtérés minden embernél másképp történik, a kihatása azonban különböző. A megtérésre mindenkinek egyaránt szüksége van, bármilyen hivatásban, vagy bármilyen nevelésben részesült is valaki. Meg kell térnünk mindentől, ami elválaszt Istentől. Csak aztán költözik szívünkbe az az öröm, amelyről elődeink oly lelkesedéssel tudtak énekelni: »Boldog idő, te gyönyörtelt, midőn szivem a Tied lette.« Kimondhatatlan öröm töltötte el szívüket, amikor megtértek testvéreink. Akkor látjuk csak, hogy mennyi okunk van a hálaadásra, ha érezzük, hogy bűnbocsánatot nyertünk és az Urat szolgáljuk. **Sokszor azt mondjuk, ha egy prédikációt végighallgatunk, hogy Istent szolgáltuk, ez azonban nem fedi a valóságot. Ilyenkor Isten szolgál nekünk.** Az egyes egyházak liturgiákat és ceremóniákat vezettek be és így tartják Istentiszteleteiket. Sokan azt hiszik, hogy

ha ezeken az Istentiszteleteken részt vesznek, ezzel szolgálatot tesznek az Urnak, ez azonban tévedés. Olyankor éppen ellenkezőleg: **az Ur szolgál nekünk.** Hányszor tapasztaltuk, hogy ha az Isten igéjének a hatása alatt voltunk, hogy derített fényt rögzös vándorutunkra. Erőt, vigasztalást nyertünk kétségbeesett helyzetünkben és hogy felejtett but és bánatot a szép lélekemelő egyházi ének. Azonkívül utasítást is ad az isteni Ige jövőnkre nézve is. Így szolgál nekünk Isten. A mi szolgálatunk azonban nem a templomban megy véghez, hanem azután, odahaza, az üzletben, a teknő mellett és ott, ahová hivatásunk állított. **A mi szolgálatunk tehát az emberekkel való közösségben áll.** Ha az emberekkel jót teszünk, ha nem haragszunk, ha ők haragusznak is ránk. Ha nem fizetünk gonoszt gonosszal. Ha diadalmaskodunk szenvedélyeink felett, akkor szolgáljuk igazán az Urat. Nem szolgálhatunk az Urnak, ha azokat nem szeretjük, akikkel együtt élünk, ha nem tudjuk türelemmel végezni a reánk háruló feladatokat odahaza, a családi körben. Ez nem könnyű, de csupán ez az igazi szolgálat és ez az Ur ereje által lehetséges. Pál apostol azt mondja: »Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.«

Mexikóban találkoztam egy fiatalemberrel, aki elmondta, hogy amikor ő megtért, barátai kicsufolták, aztán azzal fenyegették meg, hogy megölik, ha nem hagy fel szenteskedésével. Bántotta barátait rendes életmódja. Egyszer aztán, amikor a városból hazatért, az uton meglesték és az egyik volt barátja kést rántott és le akarta szurni. Mivel a fiatalember erősebb volt, mint ellenfele, csakhamar kicsavarta kezéből a kést és egy pillanatra felvillant a szívében a bosszúvágya, de aztán félredobta a kést és azt mondta barátjának: — Ha még a régi, hitetlen ember volnék, most megöltelek volna, de ime, eldobom a kést, mert keresztény vagyok. Ez a tett a többiekre is mély benyomást gyakorolt. — Szeretjük azt hangoztatni, hogy a lelkészek, prédikátorok az Isten szolgálói. Az igaz. Azonban az Ujszövetség szerint mindannyian azok vagyunk, akik keresztényeknek valljuk magunkat. Erre a szolgálatra kell, hogy mindannyiunkat elhívjon az Ur a megtérés által.

Utoljára pedig arra figyelmeztet Pál, türelemmel várjuk az Isten Fiát az égből. Ebben a várakozásban már sokan elfáradtak. Azért buzdítja gyülekezetét az apostol, tartsanak ki, mert Jézus okvetlen jön az övéi megváltására. A Miatyánkban kérjük az Urat, »Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.« Ez az idő még nincs itt, de várunk rá. Várunk arra az időre, amikor az Ur akarata itt e földön is teljesedik. Nem elég az, hogy én nyomorult szegény ember üdvözülök, ha majd meghalok és aztán minden jó lesz, ha a mennyeországból vagyok, hanem itt e földön is oda kell hatnom, hogy az Isten akarata teljesedjék. Isten erre is ígérte segítségét és erejét. A várakozásnak különböző formája van. Ezt

megfigyelhetjük a pályaudvarokon. Vannak olyanok, akik türelmetlenül járnak fel-alá. Mások kötnek, vagy olvasnak. Mások ismét karba tett kezekkel tétlenül váraoznának. Nekünk nem karba tett kezekkel kell várunk a mi Mesterünkre, hanem munkálkodni, amíg nappal van. Ha a háziasszony vendéget vár, a házban mindent rendbe hoz, különösen a főzésről és a vendégszobáról gondoskodik, így tehát dolgozik és vár. Így várunk mi is az Urra! Szorgalmasak legyünk az embereknek való szolgálatban, még hogy ha évekig is tartana, sőt még akkor is, ha nem fogadják el szolgálatunkat, ha tolakodóknak, kellemetlen embereknek is tartanának bennünket. Mi tudjuk, a mi Megváltónk hü. Ő elfog jönni és mindeneket legyőz, ami bennünket gátolt a teljes boldogságban. Ezt nem mi fogjuk véghez vinni, hanem Ő maga. Ez emeli keresztény életünknek értékét. És ezt tudja is mindenki a thessalonikabeliekről. Mindenhonnan kicsendült töledek az Ur beszéde, mindenki tudja, hogy megtértetek és vártok. Vajjon rólunk ugyanez mondható-e? Ennek a várakozásnak van még egy nagy ígérete, amely talán az összes előnyöket felülmulja és ez az az ígélet, amelyet a 10 vers végén találunk feljegyezve és így hangzik: »aki megszabadít minket amaz eljövendő haragtól«. Ha itt e földön minden elmúlik van Szabadítónk, az Atyánál ki megvéd amaz eljövendő haragtól. Vajha adná az Ur, hogy minden gyülekezetről és annak minden tagjáról mondhatnók, amit az apostol mondott a thessalonikabeliekről: megtértek, szolgálnak és várnak. Ha pedig efelől bizonyos még nem volnál, fordulj az Urhoz, Ő minden bizonnal fényt derít erre a kérdésre. Az Ur ígéje mindenekről meggyőz.

Jegyezte: **Sebele Gy.**

A sugárzó arc

Pema — Jézus Krisztusnak hűséges biznyságtévője és a misszionáriusnak egy gyümölcse az előindiai rabló és igen rossz hírű vadásztröszből, évtizedekkel ezelőtt megtért, keresztény lett, de nem névleg, hanem valóságban. Jézus szeretete sugárzott arcáról és meglátszott egész lényén. Pema — magyarul annyit jelent, mint — szeretet és ő nevének becsületére vált. Ilyen körülmények között, nem csoda, ha egy napon megkérdezte őt egy pogány: — Mivel kened az arcodat, hogy olyan fényes? — Pema felelte: — Nem kenem semmivel. — De igen — folytatta a pogány, — ti keresztények valamivel bekenitek magatokat. Ezt a fényességet az arcon már láttam Agrában, Ahmedabadba, Suratba, Bombayba. — Pema nevetett és így szólt, mialatt arca még jobban földerült, mint rendesen: — Nos én megmondom neked, mi ennek az olajnak a neve: Ez a szív békéje.

Kedves olvasóm, a te orcád is ragyog ezen olajtól? Vagy a békétlenség, harag, ingerültség,

irigység, aggodalom és más mérges lugok eltorzítják? Tedd Jézus elé szivedet és ő megtölti e drága kenettel, békéjével s akkor a te orcád is fénylik az örömtől, hogy hirdesse annak dicsőségét, ki neked ezt a boldogságot — szived békéjét — adta.

A szájjal megkötött test

Ne engedd a te szádnak, hogy büntetést kötelezze testedet. (Préd. 5-6.)

A nyelv bünéről a hívő körökben is sok szó esik. Amikor az Urhoz tért lélek már a káromkodás, hazugság, hamis eskü, Isten nevének hiábavétele, átkozódás, trágár tréfák bünéről megszabadult, még mennyi finomabbnak gondolt büne marad a nyelvnek és szánk, mily könnyen nyílik még szeretetlen ítélkezésre, indulatos szóra, türelmetlen kifakadásra, kétszínű hízelkedésre, hamis bókra, vagy az álhatározottság és álgazság köntösébe bujt nyerseségre. A nyelv sokféleképen vétkezhet és vétkezik, méltán mondja Jakab apostol: — Ezenképen a nyelv is kicsiny tag, nagy dolgokkal hányja magát és ime csekély tűz, mily nagy erdőt felgyújt. (Jak. 3-5.) Igen, a nyelv kicsiny tag és nagy dolgokkal hányja magát és egyike e nagy dolgoknak az, amiről fenti igénk is szól, hogy a száj, a beszéd bünre kötelezi a testet. Mily szomorú, mikor a beszéd guzsba köt egy lelket és az tehetetlenül vergődik annak fogságában. A szánk bünre kötelezi a testet a könnyelmű ígérek és indulatok által. Nem Isten szerint való dolog, ígérni valamit, ami ellenkezik az Ur akaratával és ezen keresztül a könnyelmű beszéddel, megfogni a testet is.

Milyen szomorú, ha valakinek a bosszu, a hirtelen harag, egy meggondolatlan ígéletet tol ajkára és ez a kis szó a testet is örökre leköti, hogy ne tudjon Isten szolgálatában állni, hanem tehetetlenül hulljon egy könnyelmű átok súlyával terhelve a kárhozatba.

Egyszer egy nagyon szomorú történetet olvastam. Élt egy kis városkában, egy házaspár. Még mint fiatal házaspár, valami egész csekélységen összekülönböztek. Az asszonyka, mint aféle fiatal és hirtelen teremtés, hazaköltözött a szüleihez és azt mondta, hogy haza sem megy, míg férje érte nem jön és bocsánatot nem kér. A férj is megakart mutatni, hogy ki a legény a gáton és büszkén kijelentette, hogy ha az asszony megalázkodva vissza nem jön, ő ugyan soha egy lépést sem tesz utána. Így teltek, napok, hetek, hónapok, sőt esztendő. A két lélek szerette egymást, vágyakoztak egymás után, de a száj könnyelmű kijelentése, szövetkezve a göggel és daccal, úgy megkötözte a két embert, hogy ott, egy helységben élve megöregedtek, meghaltak anélkül, hogy a családi élet békés örömeit élvezték volna, melyet az Ur fölkinált nekik.

A száj, a nyelv, az elhamarkodott ígért, mily könnyen lekötelezi a testet abban is, hogy valaki Isten utját ne kövesse. Egy gyülekezetbe járt egy fiatalember. Jó akart nősülni és megkérte egy nálánál gazdagabb leány kezét. A leány azt mondta, hogy hozzá megy feleségül, de csak azzal a föltétellel, ha megátkozza magát, hogy lábát többé a gyülekezetbe nem teszi. A vőlegény teljesítette a szomorú föltételt. Évtizedek teltek el, de ő átkára való hivatkozással elkerüli azt a közösséget, hol az Ur szeretettel mutatta meg neki mentő kegyelmét. A száj lekötelezte a testet, megoltotta a lelket. Pedig mit használ, ha az egész világot megnyeri is és lelkében kárt vall? Egyszer egy jóra való emberrel találkoztam, akit nagy szeretettel hívtunk a közösségbe. Látszott, hogy szenved, hogy nincsen békessége, hogy szüksége volna Jézusra, a testvéri szeretetre és arra, hogy hordozzák fájdalmai és nyomorúságai között. De szomorúan mondta, hogy nem jöhet, mert egyszer azt mondta, hogy törjön el a lába, ha egy gyülekezetbe belép. Szegény ember, egy ilyen ígéreten keresztül akarja lába épességét megtartani, hogy testétől-lelkétől elveszzen az örökkévalóság számára. Hány fiatal lélek ragadja meg, mint nagyszerű ürügyet, hogy: — Nem mehetek, mert már eligérkeztem a moziba, vagy táncba, vagy barátaimhoz. Barát-nőimhez, lekötelezik szájukkal a testet, a világ számára, hogy ne szolgálhasson Istennek és ne engedje elfogadni az Ur szolgálatát lelki üdvére.

A száj lekötelezi a testet és nincs erőnk azt megtagadni, belátván, hogy balgául ígértünk. Így volt Herodes is, amikor Salomé keresztelő János fejét kérte tőle. Megszomorodott, de a vendégek miatt nem mert megtagadni e hitvány kérést. Nem mert a világ miatt azt mondani, hogy — »Ilyen balgaságot nem engedek megtörténni«. Sajnálom, hogy királyi szavammal olyan könnyelműen bántam, de számnak e vétkét, nem akarom még tetézni. — Hanem a szája lekötelezte a testet és ezen keresztül megterhelte lelkiismeretét. És ott vergődhetett a könnyelmű ígért szülte nyomorúságban.

Kedves lélek. Talán már tégedet is megfogott a szád. Igértél és leköteleztél a testedet a bűnnek? Nagyon szótartónak akarsz látszani az emberek előtt és dicséretükért oda adod lelki nyugalmaidat. Istennel való közösséged örömeit és ezen ígérettel irányítod testedet? Oh ne tedd. Kérd az Urat, hogy ne engedje száddal lekötelezni testedet az Ő és lelkiüdvösséged dolgában. Ne engedje, hogy a makacsság, a gőg, büszkeség, szád könnyelmű ígéréttel karöltve rabolják el lelked békéjét. Könyörögj, hogy tegyen závárt ajkaidra, hogy féken tartva nyelvedet, ne kelljen egy szerencsétlen bűnös ígért szomorú következményeinek hinárába fulladnod, hanem úgy nyelved, tested, lelked, egész valód az Ur Jézus boldogító és szent fogságában örvendezve érezze az igazi szabadságot.

Liebstöckl

Két kis angyaltörténet a felnőtteknek is

I.

Egyszer egy ember egy álmot látott.

Önmagát látta a mennyország kapuja előtt, hol is egy angyal üdvözölte. Azután az angyal így szólt hozzá: — Várunk. — De a lélek türelmetlen lett és beakart menni a mennybe. — Még várunk — mondta újból az angyal. Végül türelmetlenül kérdezte a lélek: — Hát mire várunk? — Az angyal felelte: — Az vagyon irva: — Boldogok a halottak, kik az Urban haltak meg, mostantól fogva. Bizony azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól és az ő cselekedeteik követik őket: — Nos mi várjuk a cselekedeteket, melyeket tettél és amelyek utánad jönnek.

Megrettenve riadt föl az ember és így szólt magában: — Mily szegény és mily üres volt életem. Csak a magam életével és üdvösségével törődtem és nem volt szemem és szívem más emberek számára, nincs semmi öröm, mit arathatnék. — És most egy új életet kezdett. Másikat. Isten országa és lelkek számára hasznosat.

Kedves olvasóm, téged mik követnek? Jó, rossz, vagy semmi? Igen sokan azzal védekeznek, hogy: — Hiszen ők nem csinálnak semmit. Milyen nyomorúságos Isten országa számára, Jézus semmittevő tanítványa.

II.

Egy fiu egy darab mézeskalács miatt cívakodni kezdett öccsével. — Ez az enyém. — kiáltotta hevesen. — Nem. Ez az enyém — kiabált a másik: Hát nem lesz a tied. — Azonnal add ide. — Azzal rávetette magát öccsére és megütötte. Éppen arra ment egy angyal és megkérdezte: — Ki ez, akit ütsz? — Ez az én testvérem. — Nem, az nem lehet — mondta az angyal. — Ki ez? — A testvérem. Egész biztosan a testvérem — bizonyította a fiu.

— Nem, nem — kiáltotta az angyal. — Az lehetetlen. Te hazudsz és hazugsággal bemocskolod lelkedet. Mert, ha ez a fiúcska testvéred volna, nem ütnéd meg. — Igen, de elvette a mézeskalácsomat, — védekezett a fiu. — Ah, — mondja az angyal. — Most látom, hogy tévedtem. Te azt gondoltad, hogy a mézeskalács a te testvéred, azért azt szereted és kisebb testvéredet gyűlölöd.

Mily mély igazságot rejt magában a mi számunkra is a kis egyszerű gyermek mesének látszó történetke. Oh hányszor többre becsülünk egy darab mézeskalácsot, mint a felebaráti és testvéri szeretetet.

Hogyan kívánhatod azt, hogy mások hűségese legyenek hozzád, ha te saját magadnak is ellensége vagy. (Cas.)

HIREK

Egy sajnálatos nyomdai tévedés folytán, mult számunk nem a szokott alakban jelent meg. Midőn ezért olvasóink szives elnézését kérjük, szabad legyen megjegyeznünk, hogy — dacára a némileg kisebb alaknak — a tartalom ugyanannyi volt, mint a Békeharang rendes alakjában, — melyben egyébként — továbbra is olvasóink asztalára kerül.

Május hó 17-én kísértük utolsó útjára Löbel Konrádné tv.-t, Löbel János györkönyi prédikátor testvérünk édesanyját. Elhunyt testvérünk — ki 71 éves korában költözött az Urhoz — az utolsó 10 esztendő részben Miskolcon, majd később Györkönyben fiánál töltötte. A szeretetteljes gondozás ez éveiben, prédikátor testvérünknek és feleségének alkalmuk volt édes anyjuknak azt az utat megmutatni, amely a kereszten keresztül a mennyei Atyához vezet és az érte elhangzott imák meghallgatásra találtak az testvérünk — két heti betegség után — az Ur Jézus vérében való hitben, csendesen, megbékélt lélekkel hunyt el. A gyászistentisztelet Ján. 19-27 alapján Hecker Adám, a bpesti német gyülekezet prédikátora tartotta, a helybeli gyülekezet és igen sok ismerős és jó barát részvételével.

Keresztyén otthon. A Bethánia-Egyesület alosztálya, a Virágszövetség, f. é. június havában Budapesten, a lágymányosi villanegyedben (XI. Albert-u. 17. sz.) megnyitja otthonát oly idős nők számára, akik testi erőtlenségük miatt már szeretik a csendes, visszavonult életet, de amellet vágyódnak evangéliumi szellemű közösség után. A Virágszövetség az otthon minden lakójának kedvesen berendezett külön szobát ad. Az Otthon a lakáson kívül naponta négyszeri izletes étkezést, világitást, fűtést, kiszolgálást nyújt, könnyebb betegség esetén az ápolásról is gondoskodik. Az ily teljes ellátás díja szobák szerint havonta 120—100—80 P. Az orvos és gyógyszer költségét a beteg természetesen maga fedezi. A mosás is mérsékelt díjak mellett darabszám szerint külön fizetendő. Bővebb felvilágosítással a szövetség egyik elnöke, Mokray Eszter ny. tanítónő szolgál, címe: Bpest, XI., Társ-u. 6., a levélhez válaszbélyeg melléklendő. A villa kertben fekszik, ahol az Otthon lakói szabadon sétálhatnak. Az épületben közös társalgó szolgál az összejövelecek céljára. A napot közös áhitat kezdő és végző. Szeretettel ajánljuk kedves olvasóink figyelmébe ezt az áldott keresztyén otthont és a szövetség elnökségének azt a kérelmét is, hogy a szokásos virágajándékok (koszorúk, csokrok) árának részbeni vagy egészen megváltásával tegyék lehetővé a szövetség számára azt, hogy az otthon áldásaiban részesithessen olyanokat is, akik a szükséges anyagi eszközökkel kevésbé vagy egyáltalán nem rendelkeznek.

Megalakult a Magyar Alliance. Az Evangéliumi Világ-Alliance már hosszú évtizedek óta működött Magyarországon, főképen az évkezdő egyetemes imahét rendezésével. Eddig a munkát egy magyar bizottság irányította. Május 18-án este végleg, alapszabályokkal egyesületté alakult a mozgalom, melynek egyik célkitűzése az evangéliumi felekezeteknek közös célok elérésére való tömörítése, másik célja a vallásszabadság ügyének előmozdítása az egész világon. Az új egyesület tiszteltbeli elnökeivé dr. Bernát Istvánt, dr. Raffay Sándort, dr. Ravasz Lászlót, dr. Tasnádi Nagy Andrást, elnökévé dr. Bencs Zoltánt, ügyvezető alelnökévé, dr. vitéz Csia Sándort, alelnökévé vitéz Csia Lajost, Némethy Károlyt, Tebbe Albertet, Tessényi-Jakob Jánost, Udvarnoki Andrást és id. Victor Jánost, főtitkárává dr. Somogyi Imrét, főpénztárosává Hevesi Ödönt választotta. Az egyesület tisztikarában és választmányában a magyar egyházi és egyesületi evangéliumi mozgalmak sok vezetője foglal helyet. Az egyesület máris megkezdte működését Magyar Evangéliumi Szövetség néven. Mihelyt alapszabályai a kormányhatósági jóváhagyást elnyerték, megküldi azokat az összes evangéliumi egyházközösségeknek és egyesületeknek.

Országos Vasutas Konferencia Dombóvárt. A Magyar Vasutas Misszió, mely a vasútasság életébe az evangélium erőit akarja belevinni, június 7-én, vasárnap Dombóvárt tartja első országos konferenciáját. A rendezés munkáját a helybeli protestáns felekezetek vezetői vállalták. A pontos időt és helyet mindenkiel közli a konferencia titkára, Schmidt János lelkész, kihez a jelentkezések, szállás- és ebédigénylések küldendők. (Minden jelentkezőnek ingyenes szállást és olcsó ebédet biztosít a rendezőség.) Jelentkezési határidő június 5, de kívánatos, hogy már előbb beérkezzen a jelentkezés. A helybeli protestáns istentiszteletek után Eöri Szabó Dezső esperes tart megnyitó beszédet. A konferencia előadásokat Cséry Lajos lelkész (Az utas), Schmidt János lelkész (Az utas), vitéz Csia Lajos lelkész (A cél) tartják. Zárószót dr. vitéz Csia Sándor máv. igazgatósági főorvos mond. A szeretetvendégségen Konrád György lelkész tart bibliamagyarozatot. Felkérjük a lelkész urakat és minden evangéliumi munkást, hogy a vasutasokat buzgón hívogassa és küldje a konferenciára.

Pirosító, puder, nyomor. Hivatalos megállapítás szerint az angol gyárak 1934-ben 1300 tonna pudert és arcpirosítót, 1600 tonna arc- és bőrkendőcsöt, 86 millió uncia folyékony és 400 tonna szilárd hajápoló szert, 4000 tonna fogpépet, 4000 tonna fürdőszót és sok százezer gallon illatszert készítettek és ezen pipere cikkekre hatmillió fontot költöttek. Ugyanezen időtájban Németország, Anglia és az Egyesült államok munkanélkülieinek száma tizenhét millió volt. Szomorú statisztika.

Budapesten minden csütörtökön este 7 órakor: bibliamagyarozatot, minden vasárnap d. e. 11 órakor és este 7' órakor prédikációt tartunk.

A diakonia lényege

III.

A »Kiki amint kegyelmi ajándékot kapott, így sáfárkodjatok azzal egymásnak«, 1. Pét. 4, 10, bizonyára vonatkozik a diakonisszákra is; mert szűk közösségben élnek egymással és lelki életük előrehaladása vagy visszafejlődése nagy részben egymásközi viszonyuktól függ, Róm. 13, 10; 15, 2. Azért kell egy diakonissza szíve szerinti törekvésnek lennie, nem csak a világnak és idegen embereknek szolgálni, hanem a legközelebbi környezetében lévő keresztény társainak is. Ne legyen ő egy »gyülekezeti angyal és házi ördög«, — aki szeretetreméltó a távolállókhoz, de hiányzik belőle a szívesség és jóság, a testvéri szeretet a saját köréhez, az beteg »belső rendelkezésben«, ha ugyan nem képmutató és hielgő.

A kegyesekkel együttélés is sokszor megkívánja az önzetlenséget és lemondást. Aki magát »tul jónak« tartja az ilyen kör számára, aki valami »különös« akar lenni és kivételes elbánásban óhajt részesülni, annak értelme még nem nyílott meg az »egymás szolgálatának«. Egy ilyen diakonissza boldogtalan lesz és idegen test marad a testvércsaládban.

Mennyivel különb az, ha egy testvér társnőjének »szolgál«. Ez az egymásért való könyörgés a testvéri körben. »Én imádkoztam érted«, mondja az Üdvözítő Péternek, aki abban a veszélyben volt, hogy kisiklik, Luk. 22, 32. Mily nagy súlyt helyezett Pál apostol a testvérek egymásért való könyörgésére, amikor a thesszaloni-kabeli keresztényeket kéri: »Atyámfiak, imádkozzatok értünk«, 1. Thessz. 5, 25 és 2 Thessz. 3, 1, és rómaiaknak írja: »Tusakodjatok velem együtt az imádkozásokban én érettem, az Isten előtt«, Róm. 15, 30. Milyen szép az ősgyülekezet képe Jeruzsálemben, amelyről meg van írva: »Ezek mindnyájan egy szívvel-lelékkel foglalatossak valának az imádkozásban és a könyörgésben«, Csel. 1, 14; 4, 24. Hány csalódást, mennyi keserűséget lehetne elkerülni a testvérek között, ha a közös imádságot, szűkebb körben is, többet gyakorolnák! A közös imádság megtisztítja a szellemi légkört bizalmatlanságtól, önzéstől és mindennemű »megtöltöttségtől« és egymásiránti szívélyes bizalmat és megbecsülést támaszt. Mintegy beletekint az ember a másik szívébe és megtanulja őt jobban megérteni, Jak. 5, 16. Ha valahol, ugy a diakonisszának a testvéri körben kell »otthon« lennie és szolgálnia. Mily érték lehet egy idősebb és tapasztaltabb testvér a fiatalabb testvérek számára tanácsával és példájával! Azért él az apostoli ige szerint »Sáfárkodjatok egymásnak« 1, Pét. 4, 10, és arra törekszik, hogy másoknak támasza és áldására legyen. Testvérek, akiktől nem származik áldásos befolyás vagy talán éppen gátló befolyás indul ki a testvéri körre, megszűntek bensőleg diakonisszák és Jézus szolgáló leányai lenni és »megizetlenült sóvá« lettek,

Máté 5, 13.

Mert a diakonissza, szolgálatát, mint Isten-áldását akarja gyakorolni, azért annak nem csak a külsőre, hanem az ember belsejére is ki kell terjednie; ugyanis »a lélek ápolása nélkül nincs igazi testi ápolás«. A diakonissza tárgya az egész ember teste, lelke és szelleme. Gondosan szolgál a testnek, nemes lakója, a lélek miatt. Joggal mondja azért egy szolgálati szabályzat: »Egy diakonisszának az ő cselekvésében sohasem szabad elfelejteni, hogy hivatásának feladata a külső szeretet szolgálatával és ha vele a legkiválóbbat teljesítette volna is, nincsen teljesítve, hanem, hogy legnagyobb feladata, a lelkeket megnyerni az Urnak«. A nemes quäckernőnek Fry (ejtsd Frei) Erzsébet mondatának minden diakonissza szívébe kitörölhetetlenül kell bevésve lennie: »A lélekkel való irgalmasság, az irgalmasság lelke«. Mindig újra találkozik az ember azzal a véleményvel, hogy kiképzés és betegápolás útján lesz az ember diakonisszává; ez nem találó. Bármilyen ápolást gyakorolni mély szívbéli hit és lelki ápolás nélkül pusztán technika, egy foglalkozás; diakonia azonban Jézus Krisztus értelme szerint való szolgálat. Ápolni és gyermekeket gondozni bárki tud, aki azt tanulta; diakoniát gyakorolni azonban csak az tud, »akiben ugyanaz az indulat van, mely volt a Jézus Krisztusban«, Fil. 2, 5; 1. kor. 2, 16; 1. Ján. 5, 20. Tégy a szolgálatodba egy lelket, tedd bele saját lelkedet. A mi időnket »a gépek korszakának« mondták; mert az embert és a személyit a gépek mindjobban kiszorítják. Emberek, akik csak mechanikusan végezik dolgukat, akár betegeken, akár öregeken, törékenyeken, a fiatalokon vagy gyermekeken, nem diakonisszák, hanem pusztán »technikusok«. Munkája elveszítette a lelket és »mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall?« Máté 16, 26; Luk. 9, 25. A mi Üdvözítőnk »lelkével dolgozott«, Ésaj. 53, 11, és ezért »meg is elégedett«. Csak akkor, ha egy diakonissza lelkét munkájába beleviszi, fogja mások lelkét megérinteni. Joggal mondja az életnek egy ismerője: »Mindenn, amit egymásnak adunk, ajándékozunk és elébe teszünk, értékben nyer, ha vele adjuk lelkünk egy darabját. És ez a rendkívüli: Mi odaadhatjuk lelkünket és mégis megnyerjük a magunk számára és még mások számára is rendelkezésre áll.« (Pater Fischer: »Testvéri szolgálat a betegágyánál.«) És úgy, ahogy egy diakonissza lelkét a szolgálatának odaadja, úgy szívbéli kívánsága, lelkeket is nyerni Mesterének.

Németből: T.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet.
Budapest, VI., Felső Erdősor 5.

Megjelenik évente tizszer.

A szerkesztésért és kiadásért felelős

Tessényi-Jakob János.

Budapest, VI., Felső Erdősor 5. III. 28.

Baptista krónika. (Írta: Kirner A. Bertalan. 200 oldal. Ára 3 P. Kirner Károly Bertalan kiadása.) E könyv előszavát dr. Somogyi Imre bpesti bapt. prédikátor írta s többek között így nyilatkozik: — Az így összegyűjtött történelmi adatokat találja az olvasó ebben a könyvben. Nyers anyagghalmaz ez, valóban »Krónika«, — melynek rendszerbe foglalása s az újabb idők adataival való kronológikus egybekapcsolása nem állott a szerző szándékában. — Majd így ír Somogyi dr.: — E mű azonban szétagoltságában és rapszodikus voltában is épületes olvasmány mindazok számára, akiket érdekel a baptista (vagy régebbi megjelölés szerint: anabaptista) mozgalom történetének magyarországi fejezete. — E néhány sor kitűnően jellemzi e munkát. Nagy szorgalommal és igyekezettel összehordott anyagghalmaz, mely azok részére hasznos olvasmány lehet, kik a baptista mozgalom történetét — mondhatnánk — óráról-órára akarják ismerni. Ez nem a nagyközönség számára készült munka. Valószínűleg a szerző azzal a tudattal adhatta ki munkáját, hogy annak a kisebb körnek, amely akár hivatásánál, akár érdeklődésénél fogva kezébe veszi a »Baptista Krónikát« — igen hasznos szolgálatot teljesített. Kár, hogy a szerző néhol oldalakon keresztül négyféle betűt is használ, ami az olvasóra bizonyos tekintetben zavarólag hat. (l. j.)

(E rovatban minden hit- vagy lelkiéletbe vágó kérdésre szeretettel válaszolunk. Levélben csak válaszbélyeg beküldése esetén felelünk.)

J. H. Felvidék. Ön arról panaszkodik, hogy önnek nagyon kínos egyes hívő lelkek anyagi nehézségek fölött való sopánkodását hallgatni. Ugy tűnik fel, mintha öntől várnának segítséget, pedig Ön szegény ember és nem tud a legjobb akarata mellett sem segíteni. Először legyünk tisztában magával a siránkozással. Ha tőlem valamire kérnek és én elmondom, hogy magam is nehéz helyzetben lévő szegény ember vagyok, akkor ez nem sopánkodás, hanem a helyzetemnek egyszerű megmagyarázása olyan számára, aki másképpen látja, mint ahogy az tényleg van. Ha azonban önmagamtól kezdek el sopánkodni, ez lehet szokás. Vannak emberek, akik

folyton sopánkodnak, akár kell, akár nem. Ezeknek mindig van valami sopánkodni, panaszkodni való, ha nincs, akkor csinálnak maguknak. Azután lehet célzatos, t. i. szájalmat akarnak keltetni. Tudok esetet, mikor valaki — mint a gyermek — körülnézett a másik lakásában és a szekrény tetején a befőttet látva, sopánkodni kezdett, hogy mennyire enne már egy kis befőttet, de nincs módja hozzá. Annyira siránkozott, hogy ha az üvegek éreztek volna, biztosan leszállnak a szekrény tetejéről. Ez a viselkedés minden, csak nem krisztusi. Pál apostol azt mondja, hogy: hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. Az Ur tudja, hogy mire van szükségünk és sopánkodással terhelni felesleges olyant, aki segíteni úgy sem tud, vagy aki maga is segítségre szorul. Viszont a mai nehéz viszonyok között előfordulhat, hogy valakinek szüksége van segítségre, akkor annak megvan a kellő helye és módja, ahová és ahogy forduljon, akkor nem célozgatni fog az illető, hanem jövetelének célját megmondja. Egyébként ha az ön lelkiismerete nyugodt és ismeri az illető e szokását és helyzetét, úgy ne legyen ez kínos önnek, hanem irányítsa a megrögzött sopánkodót a helyes utra, a siránkozásait pedig, mint türelmi gyakorlatot, hallgassa végig... l. j.

Kínos helyzet. Azt mondja ön, hogy nagyon kellemetlen helyzetben van. Ugyanis egy házban lakik egy fiatalabb gyülekezeti taggal és az nem köszön önnek. — A világi szabályok szerint valóban úgy illenék, hogy a fiatalabb köszönjön az idősebbnek s ez bizvást vonatkozhat Isten gyermekeire is. De Pál apostol a Rom. 12/10-ben valami mást is mond: — **Atyafiui szeretettel egymás iránt gyöngédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek.** — Nem köti a korhoz, hanem egymást megelőzők legyünk. Ne várjunk **hanem adjunk.** Ha a fiatalabb testvérben nincs annyi krisztusi lélek és szeretet, hanem a gőg és rátartóság uralkodik szívében, úgy ön próbálja az Igének eme tanácsát megiszivlelni, az ön szeretetteljes udvariasságán keresztül az illető józanabb belátásra juthat és ön is áldást nyerhet, mert az Ur Jézus boldogoknak nevezi a békeségre igyekezőket. Ha pedig ehhez nincs ereje, úgy imádkozzék, hogy az Ur adjon erőt önnek áthidalni e kérdést, nehogy akadálya legyen lelkiéletének. Egyébként befejezésül figyelmébe ajánljuk az alábbi némileg hasonló kis történetet: Sokrates egyszer köszöntött valakit, aki nem viszonzta a köszöntését. A bölcs legkevésbé sem háborodott föl, ellenben barátai megbotránkozva és bosszankodva kérdezték, hogy remélhetőleg a jövőben meg sem látja azt az udvariatlan embert. A bölcs így felelt: — Talán azt akarjátok, hogy én is olyan durva és faragatlan legyek?... — Hozzánk, mint az Ur gyermekeihez, úgy illik, hogy legalább olyan okosan gondolkozzunk, mint e pogány bölcs. Üdv. l. j.

Nyomta: Faragó Imre könyvnyomdája Kispest, Üllői út 85 szám. Telefon: 46-9-41.